

ရင်ပိုင်း မနိဆင်းရှင်

အခန်း-၁

"မိတာ ဟိုဘက်ခြံ မသွားနဲ့ ဦးနော်။ ဧည့်သည် တွေ လာနေတယ်တဲ့
"

ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြင့် ခိုးထွက် လာသည် ကိုပင် တည့်တည့် တိုးနေ
သည် ။ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲ၍ မရတော့။ မျက်နှာချို သွေးပြီး ...

"ဟာ အဘကလည်း ဧည့်သည် က သူဘာသာ လာတာ။ မိကဲက သ
ဘာဝအလှ မြတ်နိုးလို့ သွားရှုစားတာ ဘာဆိုင်လဲ"

စကားလုံး အကြီးကြီးဖြင့် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည် ။
အဘက မဲ့ရှဲ့ပြီး တီတာခွန်းကို ကြည့်နေသည် ။

"ဟင်း မသိရင် ခက်မယ်။ သဘာဝကို ရှုစားတာ မဟုတ်ဘူး သွားဖျ
က်စီးမှာ မဟုတ်လား"

"ဟာ အဘကလည်း "

မိမိမှာ အထင်ကြီးအောင် ပြောနေသော အဘက သိက္ခာ ချနေပြန်သ
ည် ။ နှုတ်ခမ်းကို စူပြီး ဟန်ဆောင်ကာ သရေ ဆည်လိုက်သည် ။

"မဟုတ်လို့ လား နင့်အသံ ကြားရင်ကို သတ္တဝါတွေက ဘုရား ဘု
ရားတနေရောမယ် လွယ်အိတ်ထဲက လောက်လေးဝှ မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ငှက်စာတွေပါ"

လွယ်အိတ်ကို နောက်ကို ဖွက်လိုက်ရင်း ညာပြောနေမိသည်။ ။ အမှန် တကယ်တွင် လောက်စာနှင့် လေးဝွသာ ဖြစ်သည်။ ။

"ဒါဆို ပြလေ"

"မကြည့်နဲ့ လို့ "

လွယ်အိတ်ကို လိုက်ကြည့်နေသည့် အဘကို ရှောင်တိမ်းရန် မမီ အောင် ခုန်ပေါက် ထွက်ပြေး လာတော့သည်။ ။ တစ်ဖက်ခြံကို ဝင်ရန် ခါ တိုင်းကဲ့သို့ ဝင်လျှင် ဧည့်သည် ရှိသည် ဆို၍ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ခွပြီး ဝ င်လာခဲ့သည်။ ။

ခြံကြီးသည် ၁၀၈ကခန့် ရှိသော အပင်ပေါင်းစုံ စိုက်ထားသည့် ဥယျာ ဉ်ခြံ ဖြစ်သည်။ ။ ခြံပိုင်ရှင် အဘွားရွှေသည် တီတာကို သိပ်ချစ်သည်။ ။ တီ တာအတွက် တံတားမရှိ ဓားမရှိပေ။

"ခွီ ခွီ"

လေချွန်ပြီး လမ်းလျှောက် လာခဲ့သည်။ ။ အဘသာ သိလျှင် အချောသ တ်ထားသည့် ထန်းပင်လက်ဖြင့် ရိုက်မှာ ဧကန် ဖြစ်လိမ့်မည်။ မိုးကျပြီး စ ဖြစ်၍ ဖားများ ပလူပျံ့နေသည်။ ။

"ဟာ ဖားတွေပါလား ပွတာပဲ။ ဖင်ကား စားရတော့မယ်။ ဟုတ်ပါ ဘူး ဖားကင် စားရတော့မယ်"

ဖားတစ်ကောင်ကို လိုက်ရိုက် လိုက်ပေမဲ့ ကဲပိုရိုက်လိုက် သူက ခုန် လိုက်ဖြင့် ရိုက်လွဲ ဖြစ်နေသည်။ ။ ပစ်ချက် ရိုက်ချက် လွဲလျှင် စိတ်တိုတ တ်သော တီတာခွန်း ဖြစ်၍ စိတ်အလိုကျ လိုက်သတ် နေတော့သည်။ ။

"ငါ စိတ်တို လာပြီနော် ဒင်းတော့ တွေ့မယ်"

တခြားဖားကို မမဲတော့ဘဲ ထိုဖားကိုသာ မဲကျတော့သည် ။ ဆက်တိုက် လိုက်ရိုက် လိုက်သည် ။

"အင့်ဟယ် အင့်ဟယ်"

"အား အမလေးဗျာ သေပါပြီ"

"ဟာ သွားပြီ"

လက်ကို ကိုက်ပြီး ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်သည် ။ လူတစ်ယောက်၏ ခြေထောက်ကို ရိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည် ။ ခေါင်းကို မမော့တမ်း ရိုက်လာရင်း ဖြူနုနေသောသော ခြေဖမိုးကို အားရပါးရ ရိုက်ချခြင်းကြောင့် ချက်ချင်း နီရဲလာတော့သည် ။ ခြေထောက် ခါယမ်းတာကို ကြည့်ရင်း မျက်နှာကို မော့ကြည့် လိုက်သည် ။ ထိုလူကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပေ။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် အဝတ်အစားကို ကြည့်လျှင် ကလေးကချေတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

"ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ"

"ညည်းကို မေးရမှာ ဘယ်သူလဲ ဒီခြံ လာပြီး ငါ့ကိုလည်း ရိုက်သေးတယ် ဘယ်သူလဲ မေးသေးတယ် အားလားလား နာလိုက်တာ"

"မိတာက အဘွားရွှေရဲ့ မြေး"

"ဟ ဘယ်တုန်းက မြေးအသစ် ရသွားတာပါလိမ့်။ ဒီမှာ ငါကမှ အဘွားရဲ့ မြေးအစစ် မင်းဆက်ရှင်ကွ"

"ဟို ဟို မင်းဆက် ဆိုတာလား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဟင် ပြေးမှ ထင်တယ် ပြဿနာတော့ တက်ပြီ"

အခြေအနေ မဟန်၍ တစ်ယောက်တည်း ပွစိပွစိဖြင့် မကြားအောင် ပြောနေမိသည် ။ ပြေးပေါက်ကို အကဲခတ်နေသည် ။ သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး သူ မထင်ထားသည့် အချိန်တွင် ပြေးရန် ဟန်ချီလိုက်စဉ် တီတာ၏ လက်မောင်းကို မလျှော့တမ်း ဆုပ်ကိုင် ထားလေသည် ။ ထို့နောက် နောက်ထပ် လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုလည်း ဆုပ်ကိုင် လိုက်ချိန်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ပြန် ချုပ်ထားသလို ဖြစ်သွားသည် ။

"အမ် ဘာလုပ်တာလဲ။ လွှတ်နော် လက်ကျိုးတော့မယ် အော်ငိုလိုက်မှာ နော်"

"ငိုလေ ငါ့ကိုညာပြီး ဒီခြံထဲ ဝင်နေတာ မရိုးသားဘူးလေ သူ့ခိုးဖြစ်မှာ ပေါ့"

"အဘွားရွှေရေ ... ကယ်ပါဦး မိတာကို လက်ချိုးပစ်နေတယ် ကယ်ကြပါဦး"

အသံကုန် အော်ဟစ်ရင်း ရုန်းကန်နေ၍ မင်းဆက် မနည်း ထိန်းထားရသည် ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ အားအင်နှင့်မတူ။ လူနှင့် မလိုက်အောင် သန်မာလှသည် ။

"အဘွားရေ အဘွား"

"ဟယ် ဟယ် ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ မြေး မင်းဆက် လွှတ်လိုက်ပါ။ မိတာက ဟိုဘက်အိမ်ကကွဲ့"

"အဘွား သိတယ်လား"

"သိတယ်"

အဘွား သိတယ်ဆို၍ လွှတ်ပေးလိုက်သည် ။ စိတ်ထဲကတော့ မကျေနပ်ပေ။ မိမိကို ဖားလုပ်ရိုက်ခြင်းသည် နည်းနည်းနောနော ကိစ္စမဟုတ်။

"ဘီလူးကြီး အကြင်နာတရားကို မရှိဘူး။ အင့်ဟယ်"

ခြေထောက်ကို တက်နင်း လိုက်သည် ။ နင်းခံရသည့် ခြေထောက်မှ စောစောက ရိုက်ခံရသည့် ခြေထောက် ဖြစ်နေသည် ။

"အမလေးဗျာ မင်း မင်း"

ခြေထောက်ကို ခါပြီး သူမကို လှမ်းဖမ်းလိုက်သည် ။

သူမကို လှမ်းဆွဲပေမဲ့ မမိ လိုက်လောက်အောင် အတိမ်းအရှောင် သွက်လှသည် ။

သူမကို ဒေါသဖြင့် မမိမိအောင် လိုက်ဖမ်းလိုက်သည် ။ စတွေ့တွေ့ချင်း စောက်နှင့်ထွင်းသည့် ကောင်မလေးကို လူကြီးဆန်ဆန် နေတတ်သည့် မင်းဆက် အနေဖြင့် ပြိုင်တူကာ လိုက်ဖမ်းနေခြင်းမှာ ထူးဆန်းနေသည် ။ မင်းဆက်ကို လျှာထုတ် ပြောင်ပြနေသည် ။

"ဒီကောင်မလေးတော့ မိရင် ညည်းခြေထောက်ကို ပြန်ရိုက်မယ်"

"မိမယ် ထင်နေလား သူခြေထောက်ကဖြင့် ဖားပြုတ်လို ဖုယောင် နေတာကိုနော်"

"အား ဘာကြီးလဲ"

ယုန်ထောင်သည့် ကြေးနန်းကွင်းတွင် ခြေထောက် မိနေသည် ။ ကဲပိုကို မဲ၍ အမိ လိုက်လေ ခြေထောက်က ကျစ်လေဖြစ်နေသည် ။ ဟားတိုက်၍ ရယ်မော လိုက်သည် ။

"ရှူးနေလား။ ကြေးနန်းကွင်း မိနေတာကို ရုန်းနေမှ တော့ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ် ဖြတ်နေသလို ဖြစ်နေမှာ ပေါ့"

"ဒါဆို လာစမ်း ဖြုတ်ပေး"

"တီတာကို ပြန်မရိုက်ဘူးလို့ ကတိပေး"

"မရိုက်ဘူး ကတိပေးတယ်"

သူအနားကို ခပ်ရိုးရိုးကလေး တိုးကပ်သွားပြီး ကျစ်နေသော ကြေးနန်းကွင်းကို ထောင်ထားသည့် ငုတ်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ လွယ်အိတ်ထဲမှ ခေါက်စားကို ထုတ်လိုက်သည်။

"ဟေ့ ဟေ့ အဲဒါ ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"ခင်ဗျား ခြေထောက် ဖြတ်မလို့ "

"ဘာ တော်ပြီ မလုပ်နဲ့ တော့ "

"အလကား စတာပါဗျ ကြေးနန်းကွင်း ဖြတ်မလို့ ပါ"

"အော် လူကြီးကို စနောက်ရတာ ကြိုက်တယ်ပေါ့လေ အင့်ဟယ်"

"အာ လူကြီးမင်းနော် နာတယ်"

ခေါင်းကို တက်ခနဲ ခေါက်လိုက်၍ တီတာ၏ ခေါင်းကိုပွတ်ပြီး အော်လိုက်သည်။ ကြေးနန်းကို ခေါက်စားနှင့် ဓားအိမ်ကြားတွင် ညှပ်ကာ ဖိလိုက်ရာ ကြေးနန်း ပြတ်သွားသည်။

"ရပြီ လူကြီးမင်း ခြေထောက် တော်တော် ရောင်လာတာပဲ။ မိကဲ တွဲခေါ်မယ်"

ဆံပင်ကို ခပ်မြင့်မြင့် စီးထားသည်။ ခါးလည်လောက် ရှိသည့် ဆံပင်သည် နတ်မှောင် နေသည်။ ဆံပင်နှင့် လူပုံကဖြင့် တစ်စက်ကလေးမှ မလိုက်ပေ။ ချည်သားကို သင်္ဘောသားပုံ လက်ရှည် ချုပ်ထားပြီး ချည်သားဘောင်းဘီအပွနှင့် ဆိုတော့ နည်းနည်း အမြင်ဆန်းနေသည်။ ဖိနပ် ကြည့်ပြန်တော့ ကြိုးသိုင်း ဖိနပ်နှင့် ဆံပင်အရှည်သာ မပါလျှင် မိန်းကလေး

ဟု ထင်ရက်စရာ မရှိပေ။

"ဖြည်းဖြည်းလျှောက် တော်ကြာ ခြေခေါက်လဲလို့ မသာပေါ်ရင် မိကဲ လက်ချက် ဖြစ်နေဦးမယ်"

"ဟာ ဒီမိန်းကလေး ထစ်ထစ်ခွခွ ပြောနေတယ် ဒီလောက်နဲ့ သေမလား"

"ဒါနဲ့ နှာခေါင်းထဲမှာ အနံ့တစ်ခု ရနေသလိုပဲ"

"ဘာနဲ့လဲ"

"ပုတ်တုတ်တုတ် အနံ့ပဲ"

"စိတ်ထင်လို့ ဖြစ်မှာ ပါ။ အဘွားရေ ဒီမှာ ဒေါသအိုး လူကြီးမင်း အဘွားမြေးကို ပြန်ခေါ်လာတယ်။ မိကဲ ခြေထောက်ကို ဆေးစည်း ပေးလိုက်မယ်နော်"

အဘွားတို့ လှမ်း၍ တိုင်ပင်လိုက်သည် ။ ခြေထောက်မှာ နဂိုကထက် သုံးဆခန့် ရောင်နေတော့သည် ။

"မလုပ်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ။ တော်ကြာ ကျွန်တော် ခြေထောက် ဖြတ်နေရပါ့မယ်"

"ဟား ဟား မြေးရဲ့ မိကဲကို အထင်မသေးနဲ့ သူက ဘယ်ဆေးပင်က ဘယ်လို အသုံးဝင်တယ် ဆိုတာ သိတယ်"

အဘွားက ဝင်၍ ထောက်ခံစကား ပြောလိုက်သည် ။ အတော် နာကျင်နေဟန် ရှိပြီး မျက်နှာပင် ရှုံ့မဲ့နေသည် ။

"အယ်မယ် လူကို အထင်သေးနေတယ်။ ဒါဆိုလည်း သွားတော့မယ်"

"

"မလုပ်ပါနဲ့ မြန်မြန် ပျောက်အောင်သာ ကုပေးပါ"

မပျောက်မှာ လည်း စိုးရိမ်နေပုံဖြင့် မရဲတရဲ ခိုင်းနေသည်။ ကဲပိုလည်း အိမ်ထဲမှ လွှားကနဲ ထွက်သွားပြီး ဆေးရွက်များကို နူးလာခဲ့သည်။ ဆေးပင်များကို သန့်စင်အောင် ဆေးပြီး ဆေးရွက်များ ဖြင့် အုံကာ အဝတ် သန့်သန့်နှင့် စည်းပေးလိုက်သည်။

"အဲဒါ ဘာရွက်တွေလဲဟင်"

"ခွေးသေးပန်းရွက်"

"ဘာ ပေါက်တကရတွေ လုပ်ပေးနေတယ် ပြန်ဖြုတ်ပေး"

"လူကြီးမင်းကလည်း အပင်တိုင်း ခွေးသေး ပန်းနိုင်တာပဲ ဆေးဖက် ဝင်တာက ဝင်တာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ မြို့က ဆေးတွေမှ ဆေး မဟုတ်ဘူး သိလား"

"သက်သာမှာ သေချာလား"

"မနက်ဖြန် ပျောက်စေရမယ် မပျောက်ရင် လည်ဖြတ် ဟုတ်ပြီလား။ သူ့ပြောရတာနဲ့ နေ့လယ်စာ ဖားကင်နဲ့ စားရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

နှုတ်ခမ်းကိုစူပြီး ခြေကို ဆောင့်ထွက် လာခဲ့သည်။

"အဘွား ဒီကောင်မလေးက ဘယ်လိုဟာလေးလဲ"

"သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘ မရှိရှာတော့ဘူး။ သူ့အဘိုးနဲ့ နေတာလေ။ ငယ်ငယ် ကတည်းက တောပစ်ရာတို့ ခေါ်တော့ ယောက်ျားလေးလို ဖြစ်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားလျာတော့ မဟုတ်ဘူး ။ သိပ်ဖြူစင်လို့ အဘွားကလည်း သူ့ကိုချစ်တယ် သူကလည်း ချစ်တယ်"

"သူနာမည်က"

"တီတာခွန်းတဲ့ စကားကလည်း တတ်သလား မမေးနဲ့ ။ ဆယ်တန်း
ကို ဥဘာသာ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ထားတာ"

"အော်"

မျက်ဝန်း တောက်တောက်လေးက ထက်မြတ်သည့် ပုံဆောင်နေသ
ည် ကိုတော့ မင်းဆက် သတိထားမိသည် ။ သူမနှင့် တွေ့ဆုံပုံ
အဖြစ်အပျက်ကို တွေးရင်း ပြုံးလိုက်သည် ။ သူမ ဆေးစည်း ပေးထားသ
ည့် ခြေထောက်သည် တရှိန်းရှိန်းဖြင့် သက်သာလာသည် ။

"ကဲ မြေးလေး။ ဒီနေ့တော့ ခြံထဲ ပတ်ကြည့်နိုင်မယ် မထင်တော့ဘူး"

"ဟုတ်ပဲ၊ ဟိုကောင်မလေး ဒုက္ခ ပေးတာပါဗျာ မအားပဲ လာရပါတ
ယ်"

"အဘွားကတော့ ကျေနပ်တယ် ဒါမှ ငါ့မြေး ကြာကြာနေရမှာ ။ သူ
အဘကို တောထဲ လိုက်ပို့ခိုင်းပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား"

"အဘွားကလည်း "

အဘွားရှိသည့် ဆီကို တစ်နှစ်နေ၍ တစ်ခေါက် မရောက်ဖြစ်ပေ။ ပ
ရောဂျက် တစ်ခုကို အကောင်အထည် ဖော်ရန် လာရောက် လေ့လာခြင်း
ဖြစ်သည် ။

သာယာလှသည့် သည် ဒေသသည် မင်းဆက်၏ မွေးရပ်မြေ ဖြစ်ပေ
မဲ့ အလာနည်းသည် ။ လာလျှင်လည်း အလွန်ဆုံး တစ်ညအိပ်သာ လာ
တတ်သည် ။ ခုတော့ ဆယ်ရက်ခန့် နေမည် မှန်းထားရာ အရက် နှစ်ဆ
ယ်ထိ ရောက်သွားနိုင်သည် ။

ထိုင်ရာက မထနိုင်ပေမဲ့ ကင်မရာ တစ်လုံးဖြင့် အလုပ် ရှုပ်နေသည်။ ကင်မရာဖြင့် ဆွဲယူ ကြည့်ရသမျှ ကြည့်ပြီး ဓာတ်ပုံ ရိုက်နေသည်။ မြင်ကွင်းထဲတွင် ရောက်လာသော အရာကြောင့် မင်းဆက် အံ့သြသွားရသည်။

"ဟာ မျောက်မ ဟုတ်ပါဘူး တီတာ ဒီကောင်မလေးတော့ ကျကျိုးတော့မှာ ပဲ ဆင်း ဆင်း"

ထန်းပင်ပေါ်တွင် တက်ကာ ထန်းသီးများကို ချွေချနေသည်။ ထန်းပင်သည် နိမ့်သည့် အထဲတွင် မပါပေ။ သူမကို လှမ်းအော်ပြီး ဆင်းခိုင်းလိုက်သည်။ သူမကတော့ နားမလည်သည့် ပုံဖြင့် မေးထိုး မေးနေသည်။

"အော် ထန်းသီး တောင်းတာလား။ ရမယ်"

ထန်းသီးလုံးများကို မင်းဆက် ထိုင်နေသည့် ဆီကို ပစ်ပေါက် ပေးနေသည်။ မိမိမှာ အလန့်တကြားဖြင့် ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။ သို့သော် အရူးတစ်ယောက်လိုသာ။ ထန်းပင်သည် အနည်းငယ် လှမ်း၍ မင်းဆက် ထိုင်နေသည့် နေရာကို မရောက်နိုင်ပေ။

"ဒုက္ခပါပဲ။ ဆင်းခိုင်းတာ"

ထိုတော့မှ နားလည်ဟန်ဖြင့် လှေကားမှ ဆင်း လာပြီး မြေပြင်သို့ လှေကားအထစ် ၁၀ထစ်လောက် အလိုတွင် ခုန်ချလိုက်သည်။ မင်းဆက်မှာ ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်နေရသည်။

"လူကြီးမင်း စားချင်လို့ လှမ်းတောင်းတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ကျကျိုးနေရင် အမြင်မတော်လို့ ဆင်းခိုင်းတာ"

"အမလေး တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် အမြင့်က ကျလို့ ဖြင့် ဒဏ်ရာ မရဘူးပါဘူး"

ဩချလောက်သည့် မိန်းကလေးမို့ ဘာစကားမှ မချေပနိုင်တော့ပေ။

"ခဏနေကျ ယုန်သားထောင်း လာပို့ပေးမယ်။ မနက်က ယုန်တစ်ကောင် ရထားတယ်"

"သနားစရာကိုကွာ သူခင်မျာ နားရွက်လေး ထောင်ပြီး သွားလေး နှစ်ချောင်းထွက် ပြေးနေရှာမှာ "

မင်းဆက်ကို တီတာခွန်းက မဲ့ရွဲ့ပြီး ကြည့်နေသည် ။ နှုတ်က မပြောပေမဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်နေသည် ။ ဟန်ဆောင်ကာ စားချင်ရဲ့ နဲ့ ပြောနေသည် ။

"ဒါဆိုလည်း နေပေါ့ ယုန်သားက သိပ်ချို့တာ။ ဘယ်အသားငါးနဲ့ မှတောင် မလဲနိုင်ဘူး ယုန်သားထောင်းလေးရယ် ပြေပန်းညို ဟင်းချိုလေးရယ် သရက်သီး သနပ်လေးရယ်ဆို လွှတ်မြိန်။ မစားထိုက်သူ မစားနဲ့ ပေါ့"

မစားချင် စားချင်အောင် ပြောပြီး ပြန်မည် ဟန်ချီနေသည့် တီတာ၏ လက်ကို ဆွဲထားလိုက်သည် ။ သူမကို မင်းဆက် မျက်နှာချို သွေးလိုက်သည် ။

"တစ်ခါမှ တော့ ယုန်သား မစားဖူးဘူး မြည်းတော့ ကြည့်မယ်လေ"

"ဒီလို တောင်းတောင်းတတ ပြောမှ တော့လည်း သနားလှလို့ စွန့်ကြဲလိုက်ပါ့မယ်"

ဘုရင်ကြီး လေသံဖြင့် ပြောနေလေရာ မင်းဆက်မှာ ငယ်သားလိုလို ဖြစ်ရသည် ။ သည် မိန်းကလေးနှင့်မှ မနိုင်စိန်ပင်။ ခပ်တည်တည်တံ့တံ့ နေတတ်ပြီး ပြတ်သားသည့် မင်းဆက်သည် သူမနှင့်မှ မောင်ကြီးလက်လျော့ နေပေလျော့ ဖြစ်နေရသည် ။ သို့သော် မြို့ပြ၏ တင်းကျပ်လှသော

လူနေမှုကြားက ပေါ့ပါးသည့် အသွင်ကို ခံစားရ၍ ကျေနပ်မိသည်။ ။

"ခဏစောင့်"

တီတာ ထွက်သွားပြီး မကြာမီ သုံးဆင့်ချိုင့်ဖြင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ ။ အိမ်ထဲမှ ထမင်းပန်းကန်နှင့် အတူ ပြန်ထွက် လာသည်။ ။

"စားနော်။ မိတာနဲ့ ပေါင်းရင်တော့ နောက်နေ့လည်း တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် စားရမှာ ပါ"

"ဟင် ဘာတွေလဲ"

နားမလည်သည် ထက် မျက်ခုံး လှုပ်သွား၍ အလန့်တကြား မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဘာအသားတွေများ ထပ်ချက် ပေးမှာ ပါလိမ့်။

"ဖားကင်ချက် ငုံးစွပ်ပြုတ် ငုံးဥပေါင်း ငါးမြွေသားကင် စာကလေး အကြွပ်ကြော် ပြီးတော့ မြွေသားဆီပြန်တို့ ဇောတိက အနှစ်ကျနှပ် ခရုအချိုချက် ရှဉ့်သား ကြွပ်ကြွပ်ကြော် ပိုးဇာကောင်ကြော်တို့ စားချင်သေးလား"

"အမလေး တော်ပါတော့ ညည်းတိရုတ္တန် မျိုးတုံးအောင် လုပ်နေတာလား"

ပျိုအန်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာသည်။ ။

"ဟာ ပိန်းလှပါလား။ လူတွေက အမဲသား ဝက်သား ကြက်သား ဆိတ်သား ဒါတွေပဲ စားနေကြတာကမှ အဲဒါတွေ မျိုးတုန်းပြီး ဈေးတန် ကုန်တာ။ မိတာက မျိုးလည်း မတုန်းရအောင် ကုန်ကျစရိတ်လည်း သက်သာအောင် ရှာချက်တာပါနော်။ ဘယ်မှာ များ ဒီဟင်းလျာတွေ ကြားဖူးလို့လဲ"

ဉာဏ်ကြီးရှင်ဟု ချီးမွမ်းရမည်။ သူမပြောသည် လည်း ဟုတ်သလို လိုပင်။ စကားကြီး စကားကျယ် ပြောနေပြန်သည် ။

"တန် တန် တန်"

သူမ၏ လွယ်အိတ်ထဲမှ ပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်ကို ထုတ်လိုက်သည် ။
ယွန်းထည်ဟု ယူဆရသည် ။

"အဲဒါ ဘာလဲ"

"ပန်ကန်ပြားလေ ယွန်းပန်းကန်ပြားလေ။ ကိုယ့်ဘာသာ ဝါးလေး
တွေကို အပြားဆုံးနွှာ အချောသတ်ပြီး လုပ်ထားတာ ပြီးတော့ သစ်စေး
သုတ်လိုက်တော့ ပန်းကန်ပြား ဖြစ်ရော"

"ဟာ မိုက်လှပါလား"

"ဒီချိုင့်ကလည်း ယွန်းထည်ချိုင့်ပဲ ထမင်းဟင်း မသိုးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခ
ရီးဝေးတော့ ယူမရဘူး "

သဘာဝ ပစ္စည်းများ ရိုးရာ ပစ္စည်းများကို အသုံးပြုတတ်မှုကြောင့်
တီတာကို အထင်မကြီးဘဲပင် မနေနိုင်တော့ပေ။ မင်းဆက် ဖြစ်ချင်သည့်
natural house ပရောဂျက်တွင် သူမသည် အထောက်အကူ ကြီးကြီးမား
မား ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိသည် ။

သူမ ကျွေးသည့် ယုန်သား ချိုသလို ဟင်းချိုနှင့် လိုက်ဖက်လှသည် ။

"ဟင်း ခုတော့လည်း ဇူဇကာပုဏ္ဏား သေလို့ ဝင်စားတဲ့ အတိုင်းပဲ"

"မင်းကလေ ပြောကို ပြောတတ်တယ် ဒါလေးကြောင့် ဒီဒဏ်ရာကို
ကျေအေး ပေးတာနော်"

တီတာ၏ ခေါင်းလေးကို ပုတ်ပြီး ချစ်စနိုးဖြင့် စနောက်လိုက်သည် ။

နှုတ်ခမ်းလေးကို မဲ့သလိုလို နှုတ်ခမ်းထော်ကာ ပြောတတ်သော တီတာ ပုံစံသည် တစ်မျိုး ဆန်းနေသည်။ လုပ်ယူ ပြောနေသည့် ပုံမပေါ်ပေ။

"ကျေးဇူး တင်လှပါရဲ့ တော်"

"ခြေထောက် သက်သာရင် ဒီခြံထဲ လိုက်ပြလေ"

"ပြတာ ပြလို့ ရပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ က အဆင်ပြေပါ့မလား လူပုံက နု ရည်ဖက်ရည်နဲ့ ဆိုတော့လေ"

"လူကို အထင်သေးတာလား။ ဒါဆို ယောက်ျားတစ်ယောက် ဆိုတာ ပြရမလား"

"ဘာ ပြောတယ်။ လေးဂွစာ မိချင်တာလား"

တလွဲထင်ပြီး လေးဂွကို တကိုင်ကိုင်ဖြင့် ပစ်မည် တကားကား ရွယ် နေသည်။ လက်သွက်သူမို့ ပစ်လိုက်မည်ကို ကြောက်နေရသည်။

"ဒီလက်မောင်းက ကြွက်သားတွေကို ပြောတာပါ"

"ဟင်း ဟင်း တော်သေးတယ် မဟုတ်လို့ ကလေး နဖူးအားလူးသီး ထွက်လာမယ်မှတ် ဒါပဲ ပြန်မယ်"

မကျေမနပ်ဖြင့် လည်ကန်လည်ကန် ကြည့်ပြီး ထွက်သွားတော့သည်။ ။ ခေါင်းကိုခါပြီး ရယ်ကျန်နေခဲ့သူမှာ မင်းဆက်သာ ဖြစ်တော့သည်။ ။ အလုပ်ဖြင့်သာ နပန်းလုံး နေရသည့် မင်းဆက်အတွက် အမောပြေဆေး တစ်ခွက်ကို ကောက်ရလိုက်သလို ခံစားရသည်။ ။ ပျောက်ဆုံးနေသော နှုတ်ခမ်းထက်မှ အပြီးများ သည် ဆက်တိုက် ပွင့်ဖူး နေလေတော့သည်။ ။ ပြန်လှည့်ပြီး လေးဂွချိန်နေပြန်၍ ထပြေးရခက် ထိုင်နေခက် ဖြစ်နေတော့သည်။ ။
